

och förda lefnadsvandel.

Med djupaste vördnad har jag äran framhärda

Högvördigste Herr Biskopens, Doctorn
och Ordensledamotens

så ock

Det Högvördiga Domkapitlet
aldraödmjukaste tjenare

Joh. Vilh. Snellman.

10

194 *J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 28.X 1849*
HUB, JVS handskriftssamling

Kuopio den 28 October.

Älskade Make!

20 Nyligen hemkommen från Peranders, med hela mitt barn sällskap, skyndar jag att börja et bref till dig, som jag i morgon ämnar sluta.

Från Perander får jag helsa dig, han sade sig saknat dig, han har varit plågad af en ryslig tandvärk, allt sedan du reste, och ännu bär han märken derefter, ty ena sidan af tjäken är aldeles oppsvullen. Emma mår mycket bra, och ber äfven helsa dig,

Jag drömmer och tänker på vårt blifvande hem, med bekymmer, jag önskade att kunna ställa och ordna det helt annorlunda än förrut, men Gud vet huru jag ibland tycker, att det ser så mörkt ut, jag tror mig ej ega förmåga att ställa och få så som jag önskade.

30 Men mitt största bekymmer är ändå att sjelf visa mig där, hvad tänker dina gamla vänner, som säkert förestält sig, mig, helt annorlunda, och nu finna mig som sådan, enfaldig stackare, de förundra sig säkert i sitt sinne, öfver att du kunde välja mig, och tro att äfven jag offta tänkt derpå, och sedan åter utan att tänka på att du varit en bättre lätt värdig, tackat Gud som skänkt mig den största lycka, jag nånnsin i verlden kunde hoppas, den att få ega dig, min Älskade Make.

40 Jag kommer alldrig att tänka, annorlunda än så, derföre om du riktigt höllt af mig, skulle jag ej gärna gå ut i Helsingfors, det är verkligt, att jag riktigt med bekymmer, och oro tänkt på den tiden, huru svårt äfven du får. ty det är ju helt naturligt, att du skulle önska att jag vore förständig och klok. Men allt måste man ju lida, ofta då jag är tillsammans med Emma, har jag bra svårt, att finna mig så underlägsen, men alltid måste man ändå hålla god min, fast, det svider i hjertat, allt detta tror du väl icke.

Om du ändå oftare skulle tala med mig förnuft, du kan alldrig fatta det, att det riktigt gjorde mig glädje, jag kunde ju alldrig få reda på så mycket om jag läste, än om du skulle berätta mig i korthet, om alla verdens afärer. Jag vill hoppas, att du ännu inte är aldeles ledsen, utan begynner, efter vår öfverenskommelse.

50 Hanna och Gossen äro friska och beskeliga, äfven Calle har jag ingenting att klaga öfver, Gud gifve att det fortfarande skulle vara som hittills, och Du återkomma och finna oss alla vid god helsa. Flickorna äro som bäst här, Pappa är äfven frisk. Farväl, Gud gifve att du vid god helsa skulle snart återkomma, till de dina, som längta efter Dig. Din egen Maka

Jeanette.